

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **M. Č.**, bytem
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická
649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 449/3,
602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2017, č. j.: JMK 177131/2017, sp. zn.:
S-JMK 173384/2017/OD/VW

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2017, č. j.: JMK 177131/2017, sp. zn.: S-JMK 173384/2017/OD/VW, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 31. 10. 2017, č. j. MK/18296/17/KÚ, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí I. stupně dopustit tím, že „*dne 27. 2. 2017 v 10:37:24 hod. na pozemní komunikaci – silnice II. třídy č. 386, ve městě Kuřim, ulice Zámecká, u domu č. 959/9 blíže neustanovený řidič provozovaného vozidla obviněného tovární značky, registrační značky (dále jen „vozidla“) v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/hod., jel s tímto motorovým vozidlem, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 91 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 88 km/hod. Tím porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu*“. Za to mu byla uložena pokuta 2.500 Kč a náklady řízení 1.000 Kč.
2. Žalobce s rozhodnutím žalovaného ani prvostupňového správního orgánu nesouhlasil a jeho žalobní námitky byly následující:
3. **I. Nedostatek důvodů a měření rychlosti**
4. Namítá, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů, neboť zjevně jsou zcela toliko vyplněnou šablonou, a nikoliv výsledkem myšlenkové rozhodovací činnosti.
5. Dále namítal, že správní orgán nijak neodůvodnil svůj závěr o tom, že bylo měření rychlosti provedeno tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona (dále „automat“), ačkoliv se jedná o znak dané skutkové podstaty, a tedy by se touto otázkou měl správní orgán zabývat, a naplnění tohoto znaku prokázat. Jedná se nadto o neurčitý právní pojem, jehož aplikace by měla být zvláště podrobně zdůvodněna. Parametry rychloměrů a způsob jejich fungování není obecně známou skutečností, a je proto nutné jej prokazovat. Jinými slovy, nelze *a priori* vycházet z toho, že použitý rychloměr je tzv. automatem, neboť toto není notorií a s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* je nutné presumovat opak. Správní orgán však bez dalšího uvedl, že se jednalo o „automat“, a tento závěr je tak nesporně nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.
6. Nadto pak žalobce namítá, že v tomto případě se zcela zjevně o automat nejednalo, neboť měření bylo provedeno policisty schovanými ve vozidle v civilním provedení pomocí rychloměru RAMER 10C. V takovém případě se nemůže jednat o „automat“, neboť k zastavení změřeného vozidla a zjištění totožnosti řidiče nedošlo kvůli povaze rychloměru, ale kvůli úmyslu či nedbalosti policistů, což nelze klást k tíži provozovateli tím způsobem, že pokud se policistům nepodaří nebo vůbec nechtělo zastavit řidiče, mohou jakékoliv překročení rychlosti „přesměrovat“ na provozovatele. Smyslem zakotvení skutkové podstaty dle § 125f silničního zákona bylo „někde jinde“, konkrétně mělo umožnit postih případů, kdy je dokumentováno překračování rychlosti automatizovaně, tedy v případě, kdy nelze zjistit totožnost řidiče.

7. Nelze rovněž přehlédnout, že použitý rychloměr nelze považovat za automat i z toho důvodu, že nesporně vyžaduje kvalifikovanou obsluhu (důkaz: Návod k obsluze). Nemůže se tedy jednat o bezobslužný rychloměr, když pokud by tento nebyl obsluhován v souladu s Návodem k obsluze, bylo by měření neplatné (srov. ověřovací list k rychloměru).
8. Správní orgán také pominul skutečnost, že jedním ze znaků dané skutkové podstaty je také to, že porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Správní orgán však tento znak dané podstaty zcela ignoroval, a nijak jeho naplnění neprokazoval, a ani neodůvodnil. Jedná se opět o důvod nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti.
9. Dle žalobce se pak správní orgán ve svém rozhodnutí nezabýval ani podmínkami měření rychlosti, tj. zejména podmínkami uvedenými v § 79a silničního zákona, neboť nijak neřešil účel měření. Jedná se tak opět o nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Navíc se jednalo o skryté měření. Zmocnění ke skrytému měření obecní či státní policií však neexistuje a je tak nutné dovodit, že měření rychlosti prováděné skrytým způsobem, tedy způsobem, kdy řidič není prokazatelně o možnosti změření informován, je postupem *ultra vires*. Je tedy nutné dovodit procesní nepoužitelnost důkazu, který byl získán v rozporu s právními předpisy, tedy nelze přistoupit na to, aby byl jako důkaz užit záznam o měření rychlosti, který byl v rozporu s ústavním pořádkem proveden skrytým způsobem.
10. Správní orgán dále neodůvodnil ani závěr, že v případě žalobce se nevyskytly žádné významné okolnosti, které by vedly k tomu, že by nebyla naplněna materiální stránka správního deliktu. Správní orgán toto pouze konstatoval, aniž se zabýval konkrétními okolnostmi daného případu, a místo skutečné úvahy se tak podle názoru žalobce jedná o obecnou floskuli, kterou oprávněná úřední osoba (resp. správní orgán) užívá v každém rozhodnutí ve věci správního deliktu provozovatele vozidla. Dále pak namítal, že ověřovací list k použitému rychloměru byl vydán v rozporu s právními předpisy, neboť rychloměry ve všech případech ověřoval jejich výrobce, což je v rozporu s § 14 správního řádu, neboť ve věci pak rozhodovala osoba, která měla přímý ekonomický zájem na tom rychloměru ověření udělit, neboť pokud by rychloměru ověření RAMET a. s. neudělil, způsobil by si tím ekonomickou škodu, neboť neověřený rychloměr je neprodejný.
11. Dále namítá, že správní orgány odečetly od naměřené rychlosti jistou „odchylku“ 3 km/h, žádným způsobem však tento postup neodůvodnily a zejména důkazy nepodložily jeho legitimitu, v čemž žalobce shledává nepřezkoumatelnost. Rovněž pak namítal, že správní orgán žádným způsobem neodůvodnil a neprokázal závěr, kde bylo měření provedeno a jaký v daném úseku platil rychlostní limit.

12. II. Vady výroku

13. Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí I. stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Předně

se jedná o ust. § 125e odst. 2 silničního zákona, které obsahuje zákonná kritéria pro vyměření pokuty, a nepochybně se tak jedná o ustanovení, podle kterého bylo (resp. mělo být) rozhodováno. (Toto ustanovení nadto absentuje zcela i v odůvodnění).

14. Dále namítal, že povinnost nahradit náklady řízení mu byla uložena podle zrušené vyhlášky. Dále pak, že z výroku nelze dovodit, zda mělo údajné porušení pravidel za následek dopravní nehodu či nikoliv a také není z výroku patrné, zda bylo měření rychlosti provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy dle § 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona, neboť z výroku není patrný typ rychloměru, kterým bylo měřeno. V závěru tohoto žalobního bodu namítal, že správní orgán neoprávněně ve výroku konstatuje, že došlo k nedbalostnímu spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona, neboť nic takovému mu nepřisluší v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla konstatovat. Předmětem tohoto řízení je pouze tento správní delikt, který sice musí vykazovat znaky přestupku, nicméně je nutné mezi nimi rozlišovat, neboť u přestupků je nutné zjistit řidiče a prokázat mj. vůbec jeho způsobilost být pachatelem a také jeho zavinění. Výrok tak ani nemá oporu v odůvodnění. Správní orgán měl naopak ve výroku konstatovat, že projednávaný skutek vykazuje znaky určitého přestupku, to však ve výroku nekonstatuje.

15. III. Námitka podjatosti

16. Žalobce namítá, že došlo k porušení § 14 správního řádu, neboť ačkoliv žalobce podal námitku podjatosti, kterou směřoval proti všem zaměstnancům správního orgánu včetně starosty, o této námitce podjatosti rozhodoval tajemník správního orgánu, ačkoliv mělo dojít k jejímu postoupení nadřízenému správnímu orgánu. Žalobce odmítá závěr správních orgánů, že námitka podjatosti nebyla podána proti konkrétním osobám, přičemž žalobce vychází z toho, že správní orgán ví, koho zaměstnává a koho ne, jakož i to, kdo je jeho starostou a tajemníkem. Zákon přitom nestanoví požadavek, aby v námitce podjatosti byla uvedena jména osob, vůči kterým je podána. Zcela proto postačuje, pokud z námítky podjatosti lze dovodit, proti kterým osobám je směřována, což v tomto případě bylo splněno, neboť byla výslovně zaměřena proti všem zaměstnancům správního orgánu, výslovně pak také proti starostovi. Jádrem námítky podjatosti bylo tvrzení, že úředníci správního orgánu jsou placeni podle toho, jak rozhodují, tedy že u správního orgánu existuje motivační systém odměn za to, pokud jsou úředníci pro obec ekonomicky výhodní, tj. kolik se jim podaří uložit pokut atp. Je nasnadě, proč žalobce v takovém případě požadoval, aby námitku podjatosti projednal někdo, kdo není na výplatní pásce obce, neboť u každé takové osoby je dána z povahy věci pochybnost o tom, zda by při posuzování této námítky podjatosti byla schopna být nestranná a nezávislá.

17. IV. Zavinění

18. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod platí: „*Trestnost činu se posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější*“.

19. Podle § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“) platí: *„Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější“. Tento zákon nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017“.*
20. Podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona pak platí: *„K odpovědnosti fyzické osoby za přestupek se vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění“.*
21. Z výše uvedeného dovozujeme, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění, jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce z toho s ohledem na zásadu retroaktivity *in mitius* dovozujeme, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. července 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. Retroaktivitu *in mitius* je přitom povinen respektovat také soud, ačkoliv ke změně došlo po právní moci napadeného rozhodnutí.
22. K odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku tedy došlo zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, které nabyly platnosti dne 28. 6. 2017.
23. Je pak sice pravdou, že v čl. CCLVII tohoto zákona je uvedeno: *„Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 2017“.* Takové určení účinnosti právního předpisu je však v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv: *„Pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení“.*
24. Z uvedeného ustanovení lze dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona.
25. K nezákonnému určení účinnosti zákona tedy nelze přihlížet a je nutné dovodit, že účinnost mohl tento zákon nabýt nejdříve 15. den po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože pokud byla příslušná částka Sbírky zákonů rozeslána teprve dne 28. 6. 2017,

nemohl zák. č. 183/2017 Sb. nabýt účinnosti ke dni 1. 7. 2017, jelikož by ze zákonné legisvakační 15-ti denní lhůty uplynuly pouze dva dny.

26. Zákon sice připouští výjimku, ale pouze v případě, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nicméně nic takového nebylo zákonodárcem tvrzeno nebo snad prokázáno, a nelze proto tuto výjimku aplikovat.
27. Žalobce proto požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena, a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.
28. Žalobce totiž současně odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak rozumně zabránit (resp. dodržel potřebnou míru opatrnosti), a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží. Nelze též přehlédnout, že forma zavinění abscentuje i ve výroku a správní orgán se touto otázkou nijak nezabýval.

29. V. Protiústavnost

30. Přenesení odpovědnosti za porušení pravidel provozu na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla je pak podle setrvalého názoru zástupce žalobce v rozporu s ústavním pořádkem. Pokud veřejná moc neumí (anebo nechce) odsoudit a potrestat skutečného pachatele, nemůže vycházet ze zásady „lépe, když bude potrestán někdo, byť nevinný, než nikdo“. Je obecně uznávanou zásadou trestního práva, že za protiprávní čin nese následky jeho pachatel (zásada subjektivní odpovědnosti).
31. V určitých případech je i podle názoru žalobce možné využít objektivní odpovědnost, jedná se však o výjimečné případy, kdy je chráněn závažný veřejný zájem, např. ochrana životního prostředí před úniky toxických látek z provozů apod. Příslušná zákonná úprava pak současně musí být proporcionální.
32. Skutkovou podstatou § 125f silničního zákona přitom má být chráněna bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Touto skutkovou podstatou však zřetelně není (a ani nemůže být) ochráněn tento závažný veřejný zájem, neboť pokud provozovatel vozidla uhradí pokutu za přestupek dle § 125f silničního zákona, může se jednat o dvě situace, a totiž, že provozovatel byl pachatelem přestupku, nebo jím nebyl. Pokud provozovatel vozidla nebyl pachatelem přestupku, uložená sankce nebude mít na pachatele přestupku žádný relevantní efekt. Lze samozřejmě (nepodloženě) tvrdit, že provozovatel již nadále nebude této osobě vozidlo půjčovat. Taková představa je však podle názoru zástupce žalobce naivní. Navíc si v takovém případě může pachatel nejspíše půjčit vozidlo od někoho jiného, nebo jezdit ve vozidle vlastním. Pokud

provozovatel vozidla byl současně i řidičem, uhradí sice pokutu, vyhne se tím však případnému bodovému hodnocení a záznamu v EKŘ. Zavedení skutkové podstaty § 125f silničního zákona tedy mohlo mít spíše negativní než pozitivní efekt na stav bezpečnosti a respektování dopravních pravidel na českých silnicích, neboť řidičům umožňuje vyhýbat se odpovědnosti za jejich protiprávní jednání, a to ať už jsou současně provozovatelem vozidla nebo nikoliv.

33. Žalobce tedy namítá, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy.
34. Ust. § 10 odst. 3 silničního zákona rovněž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla není schopen zabránit tomu, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Po provozovateli vozidla je tedy požadováno nesplnitelné jednání, což je v rozporu s obecnými právními zásadami. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění, musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno).
35. Fakticky absolutní odpovědnosti provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.
36. Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a *per analogiam* i trestání správního, presumcí neviny, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným.
37. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ust. § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod.
38. Nelze též přehlédnout, že existenci této skutkové podstaty je popíráno ústavní právo odepřít výpověď, pokud by tím vyslychaná osoba vystavila nebezpečí trestního stíhání sebe nebo osobu blízkou. Nejčastěji přitom dochází k situaci, jako v tomto případě, kdy vozidlo řídí provozovatel osobně, nebo osoba jemu blízká. Provozovatel přitom má omezené množství možností. Buď může popravdě sdělit, že vozidlo řídil on nebo osoba blízká, na základě tohoto sdělení však hrozí takové osobě zahájení sankčního řízení.

39. Pokud provozovatel vozidla takové sdělení odepře, je následně zahájeno řízení o správním deliktu s ním. Provozovatel vozidla je tedy pokutován v podstatě za to, že se odepřel přiznat, (což je v rozporu se zákazem donucování k sebeobviňování), nebo případně, že odepřel podat výpověď, která by ohrozila jemu osobu blízkou.
40. Žalobce současně zastává názor, že minimálně zákon č. 250/2016 Sb., je pro něj příznivější, a tedy měl být správními orgány užit při rozhodování jeho věci. Tento zákon totiž mj. umožňuje jít při výměře sankce pod spodní hranici sankční sazby, nebo zakotvuje polehčující okolnosti atp.

41. VI. Diskriminace

42. Žalobce pak namítá, že při řešení přestupků dle § 125f silničního zákona dochází v ČR (a tedy nepochybně i u správního orgánu) dlouhodobě a ve velkém rozsahu k nepřipustné diskriminaci, neboť správní orgány zjištěné přestupky spáchané vozidlem provozovaným v zahraničí nestíhá. Takovým postupem dochází k nezákonné negativní diskriminaci českých provozovatelů motorových vozidel, neboť ti jsou hromadně postihováni za porušování § 10 odst. 3 silničního zákona ve formě přestupku dle § 125f téhož zákona, čímž dochází k nucenému omezení vlastnického práva (uložení pokuty a náhrady nákladů řízení), zatímco zahraničním provozovatelům nehrozí žádný postih. Žalobce považuje za protiústavní, pokud jsou řidiči vozů provozovaných v ČR pokutováni, či je po nich požadována určitá částka, zatímco řidiči jiných vozidel se mohou dopouštět porušování dopravních předpisů beztrestně.
43. Nelze však připustit, aby se správní orgán např. kvůli jinak chvályhodnému záměru snížit míru administrativy rozhodl nestíhat zahraniční provozovatele, neboť právo má platit pro všechny stejně. Neexistuje legitimní důvod pro to, aby provozovatelé zahraniční státní příslušnosti nemuseli nést odpovědnost za jednání řidičů jimi provozovaných vozidel, zatímco tuzemští provozovatelé ano.
44. Žalobce shledává rovněž porušení čl. 1 odst. 1 větou první Listiny základních práv a svobod, také porušování čl. 37 odst. 1 Listiny.
45. Žalobce dále namítal, že správní orgán nečinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když ačkoliv disponoval dostatečně kvalitní fotografií řidiče, ani se nepokusil zjistit jeho totožnost, a to např. alespoň porovnáním fotografie řidiče s fotografií provozovatele.
46. V závěru této námitky uvedl, že správní orgány měly aplikovat zákon č. 250/2016 Sb., neboť tento je pro žalobce příznivější. Zejména měly zvážit, zda není namístě mimořádně snížit pokutu pod spodní hranici sankční sazby (§ 44). Správní orgán pak pochybil již v tom, že se novější právní úpravou a její případnou příznivostí pro žalobce vůbec nezabýval, čímž porušil žalobcovo právo na spravedlivý proces.

47. VII. Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci
48. Žalobce a jeho právní zástupce zastávají názor, že dřívější úprava účinná do dne 30. 6. 2017, tj. ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 39/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, neměla oporu v zákonech a ústavních zákonech, tedy že pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména a příjmení, včetně sídla vyvěšována na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami. Obdobně nepovažuje žalobce a ani jeho právní zástupce za dostatečně ústavně konformní novou právní úpravu, a to Směrnici č. 3/2017, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, která v ust. § 130 odst. 1 ponechává rozsah anonymizace zveřejňovaného rozhodnutí na závěrečný referát soudce, resp. úvahu soudce bez dostatečně vymezených kritérií a bez zákonné opory pro tuto činnost soudce mající patrně mít charakter výkonu soudcovské činnosti. Právnímu zástupci se jedná o to, aby za situace, že vystupuje v roce 2017 ve stovkách případů před soudy pro věci správního soudnictví a účastní se osobně jednání zakončenými soudními rozhodnutími, aby z jednoho webu Nejvyššího správního soudu spravovaného veřejnou mocí nebylo dohledatelné, kdy a kde advokát v roce 2017 byl, tj. časový pracovní program advokáta, neboť pokud nejsou rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu plně anonymizována, lze z webu Nejvyššího správního soudu dohledat ze strany veřejnosti a orgánů veřejné moci, kdy tj. jakého data, a kde tj. v jakém městě u kterého soudu pro věci správního soudnictví advokát vlastně byl, přičemž takovýto časový přehled pohybu advokáta po České republice je věcí soukromou, která by neměla být zveřejňována.
49. Žalovaný v písemném vyjádření s žalobou nesouhlasí a napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i správní orgán I. stupně při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
50. K jednotlivým žalobním námitkám zaujal následující stanovisko:
51. Žalobce podal blanketní odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a všechny námitky, které nyní uvádí v žalobě, mohl uplatnit již v rámci odvolání. Pokud tyto skutečnosti nenamítal v průběhu řízení, správní orgán vycházel pouze ze spisového materiálu. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním řízení platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. S ohledem na shora uvedený právní názor (mj. rozsudek NSS č. j. 2As 215/2014-43), že úkolem správního soudnictví není suplovat řízení před správním orgánem, a rovněž s ohledem na omezený revizní přezkum v odvolacím řízení nelze

v řízení před správními soudy posoudit důvodnost námitek zpochybňujících zjištěný skutkový stav, které byly účelově uplatněny až v řízení před soudem.

52. a) Žalovaný odmítá názor, že jeho rozhodnutí je výsledkem mechanického vyplnění vzoru, ale v případě, že zmocněnec účastníka řízení sděluje stále stejné nekontaktní osoby, které již v mnoha rozsudcích NSS označil za obstrukční taktiku (§ obstrukčními postupy se lze setkat u subjektů nabízejících „pojištění proti pokutám“, kteří jako obecní zmocněnci provozovatelů vozidel sdělují jako řidiče stále se opakující jména osob zemřelých, nekontaktních nebo cizinců a podává blanketní odvolání, mají rozhodnutí žalovaného skutečně dost společných prvků. Tato skutečnost však nic nemění na tom, že žalovaný přezkoumává napadená rozhodnutí v plném rozsahu a v případě pochybení napadené rozhodnutí zruší.
53. b) Žalobce se dopouští spekulace, kterou nejen že nijak nepodložil, ale která je také zcela vyloučena s ohledem na spisový materiál, jehož součástí je mimo jiné ověřovací list měřidla, dle kterého jasně vyplývá, že se jednalo o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. S tímto materiálem se ostatně žalobce mohl seznámit, pokud by se dostavil k provedení dokazování mimo ústní jednání.
54. c) Žalovaný vycházel ze spisového materiálu, ze kterého vyplývá, že k nehodě nedošlo. Žalobce tuto skutečnost ani v průběhu řízení nenamítal. Chybný je názor žalobce, když se domnívá, že správní orgán musí prokazovat jím vznesené skutečnosti a verze skutkového děje. Primárně je důkazní břemeno na správním orgánu (řízení o přestupku vychází ze zásady oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal (srov. § 52 správního řádu). Názor žalobce by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (srov. rozsudek NSS č. j. 3 As 9/2013- 35 ze dne 2. 5. 2013).
55. d) Správní orgán se zabýval splněním všech podmínek pro měření dle ust. § 79a zákona o silničním provozu. Ze spisové dokumentace zcela jasně vyplývá, že zmíněný rychloměr lze využívat v souladu se zněním zákona č. 361/2000 Sb., a to zejména s ustanovením části druhé, čl. II., § 79a zákona o silničním provozu (viz Schválení úseku pro měření rychlosti Městskou policií Kuřim). Dle ust. § 79a zákona o silničním provozu není označení začátku a konce měření, či jiné označení, podmínkou provedení měření. Stejně tak je zcela nedůvodná námitka ohledně nezákonnosti získání důkazního materiálu, nebo porušení práv na ochranu osobnosti. Také námitku ohledně použitého rychloměru žalovaný považuje za zcela účelovou, rychloměr měl platné ověření a není důvod toto ověření zpochybňovat.
56. f) Žalovaný ve výroku rozhodnutí zcela konkrétně uvedl, že se jedná o možnou odchylku měřícího zařízení.

57. g) Ve výroku rozhodnutí je zcela konkrétně uvedeno místo měření, včetně rychlostního limitu platného pro daný úsek, vše koresponduje se spisovým materiálem (oznámení o přestupku, schválení úseků měření, výzva provozovateli, atd.) Nadto žalobce tyto řádně zjištěné skutkové okolnosti nijak relevantně nezpochybnil.
58. h) Ve výroku rozhodnutí jsou uvedena všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno o uložení pokuty. Ust. § 125e odst. 2 se týká výběru pokuty, není tedy důvod, aby bylo taktéž uvedeno ve výroku rozhodnutí. Údaje o tom, že jednání nemělo za následek dopravní nehodu, či jakým konkrétním typem přístroje bylo měření provedeno, nepředstavuje náležitost výroku rozhodnutí. Ze zákonných ustanovení zcela jasně vyplývá, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy, což je také řádně odůvodněno v odůvodnění rozhodnutí. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí je sice uvedeno, že byl spáchán přestupek, což není terminologicky přesné, nicméně vyjadřuje to skutečnost, že byly naplněny formální znaky přestupku, což je základním znakem skutkové podstaty správního deliktu. Tato drobná vada nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, stejně tak jako konstatování, že se při výměře pokuty použije rozmezí pokuty naplňující znaky přestupku z nedbalosti podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. Toto není konstatování ohledně zavinění žalobce v souvislosti se správním deliktem, kde se ostatně zavinění nevyžaduje.
59. i) Žalovaný trvá na svém posouzení stran tvrzené podjatosti a pro stručnost odkazuje na rozhodnutí o odvolání proti usnesení o námitce podjatosti, které je součástí spisového materiálu, které považuje za řádně vypořádané.
60. j) I tuto námitku považuje žalovaný za zcela nedůvodnou a účelovou. I v případě, že by byla zpochybněna účinnost zákona č. 183/2017 Sb., k čemuž žalovaný nevidí žádný důvod, tak by se stále jednalo o správní delikt, ke kterému je vázána objektivní odpovědnost provozovatele vozidla.
61. k) Povinnost stanovená v ust. § 10 odst. 3 silničního zákona není v rozporu s Ústavou, k tomuto blíže rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6As 128/2015-32, ze kterého lze usuzovat o konstantním názoru Nejvyššího správního soudu o souladu předmětné úpravy s ústavním pořádkem.
62. l) Tuto námitku považuje žalovaný za zcela účelovou. Správní orgány projednávají z moci úřední všechny přestupky, o kterých se dozví. Navíc předmětem tohoto řízení jsou pouze výše uvedené správní delikty, námitky ohledně jakýchkoliv dalších řízení jsou nedůvodné.
63. m) Posouzení požadavku souvisejícího s publikací rozhodnutí ponechá žalovaný na krajském soudu.
64. V závěru uvedl, že žaloba není důvodná. Napadené rozhodnutí vychází ze zcela spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před

správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce. Žalobce nebyl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech, a proto žalovaný navrhoval, aby žalobu soud jako nedůvodnou zamítl.

65. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
66. Co se týče výroku rozhodnutí Městského úřadu Kuřim ze dne 31. 10. 2017, ve výroku rozhodnutí uvedeno následující: *Žalobce (uvedeno jeho jméno, datum narození i bydliště) se dopustil správního deliktu /od 1. 7. 2017 přestupku/ provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.*

Dne 27. 2. 2017 v 10:37:24 hod. na pozemní komunikaci – silnice II. třídy č. 386, ve městě Kuřim, ulici Zámecká, u domu č. 959/9 blíže neustanovený řidič provozovaného vozidla obviněného tovární značky, registrační značky (dále jen „vozidlo Škoda“) v úseku s nejvyšší dovolenou rychlostí 50 km/hod. jel s tímto motorovým vozidlem, přičemž mu byla naměřena rychlost jízdy 91 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/hod. mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 88 km/hod. Tím porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

Za to se obviněnému ukládá pokuta a náklady řízení.

1) Podle ust. § 125f odst. 3 /od 1. 7. 2017 podle ust. § 125f odst. 4/ zákona o silničním provozu v rozmezí pokuty naplňující znaky přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu stanovené v ust. § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 2.500 Kč.

2) V souladu s ust. § 79 odst. 5 správního řádu a podle ust. § 6 odst. 1 vyhlášky MV ČR č. 520/2005 Sb. o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, se ukládá účastníkovi řízení povinnost uhradit náklady řízení, v němž je vydán Příkaz, a které vyvolal účastník řízení porušením své právní povinnosti stanovené na paušální částku ve výši 1.000 Kč.

67. Ze správního spisu pak zjistil soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. 28. 2. 2017 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor Brno-venkov, dopravní inspektorát Brno zaslal pod č. j. KRPB-21688-2/ČJ-2017-060306 MěÚ Kuřim Odevzdání věci (jiný správní delikt) podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, v němž sděluje, že došlo ke spáchání jiného správního deliktu dle § 125f odst. 1, 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen silniční zákon), kterého se dopustil žalobce tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci stanovená uvedeným zákonem. Porušení

zákona o silničním provozu bylo zadokumentováno v automatizovaném režimu dne 27. 2. 2017 od 8:49 hod. do 10:39 hod. silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C, výrobní číslo měřiče 15/0227. K tomuto byl přiložen Záznam o přestupku, ověřovací list č. 243/16 sil. radarového rychloměru 10C s platností ověření do 24. 11. 2017 a potvrzení o proškolení obsluhy měřiče rychlosti Ramer 10C. Správní orgán I. stupně zaslal provozovateli vozidla dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu k uhrazení určené částky (2.200 Kč) nebo ke sdělení údajů o totožnosti řidiče. Provozovatel ve výzvě určenou částku ve lhůtě neuhradil. Ve sdělení doručeném správnímu orgánu dne 29. 3. 2017 je uvedeno, že řidičem vozidla byl v předmětný čas I. H., nar., trvale bytem, doručovací adresa Správní orgán pak zaslal panu I. H. na obě adresy výzvu k vyjádření, ani na jednu adresu se nepodařilo doručit, na adrese, že jmenovaný je na uvedené adrese neznámý a na adrese v Olomouci bylo uvedeno, že na této adrese jmenovaný nemá žádnou poštovní schránku. Správní orgán pak učinil ještě dotaz na evidenci obyvatel a bylo sděleno, že pan I. H. nemá v SZR informaci o doručovací adrese jmenovaného. Správní orgán tímto učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, řízení o přestupku nezahájil a věc dne 29. 5. 2017 odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

68. Správní orgán pak zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla vydáním Příkazu o uložení pokuty žalobci, který se dopustil správního deliktu provozovatele vozidla dle ust. § 25f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ust. § 10 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Ve vydaném Příkazu také popsal přestupkové jednání, kterého se měl neznámý řidič dne 27. 2. 2017 dopustit ve městě Kuřim na popsané pozemní komunikaci (překročení nejvyšší dovolené rychlosti a za toto mu byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti Příkazu podal žalobce odpor (tento nebyl zdůvodněn), a to zmocněncem, kdy plná moc byla přiložena a datovaná dnem 28.3. 2017.
69. Následně pak dne 20.6.2017 podal žalobce prostřednictvím zmocněnce námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům správního orgánu I.stupně, včetně starosty obce, se zdůvodněním, které je později uvedeno i v podané žalobě. O námitce podjatosti (když před tím byla námitka doplněna) bylo rozhodnuto tajemníkem Městského úřadu Kuřim tak, že dle ust. § 14 odst. 2 správní řád se námitka podjatosti vůči úředním osobám Bc. M. F. a Mgr. J. E. (toto byly osoby určené k projednání věci) zamítá a proto nejsou vyloučeni z projednání a rozhodování ve věci pana M. Č., zastoupeného zmocněncem
70. Proti tomuto rozhodnutí podáno odvolání zmocněncem žalobce, o podaném odvolání pak bylo rozhodnuto žalovaným dne 11. 10. 2017 pod č.j. JMK 146718/2017 tak, že odvolání se podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítá usnesením tajemníka MěÚ Kuřim ze dne 9.8.2017. V odůvodnění mj. uvedeno, že nadřízený orgán konstatuje, že k vyloučení pro podjatost nestačí samotný poměr úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům, ale ještě to, aby úřední osoba měla s ohledem na poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům konkrétní zájem (pozitivní nebo

negativní) na výsledku řízení, pro který lze o její nepodjatosti pochybovat. Nadřízený oprávněné úřední osoby, vůči které byla vyslovena námitka podjatosti, provedl nutné šetření ve vztahu k účastníkovi řízení, který podjatost namítl, přičemž nebyl prokázán jakýkoli zájem oprávněné úřední osoby na výsledku řízení, ani taková pochybnost v řízení o přestupku nevystala. Důvodem podjatosti nemůže být skutečnost, kdy zaměstnanec úřadu plní vůči účastníkovi řízení nebo jeho zástupci povinnosti uložené mu zákonem. Žalovaný je názoru, že námitku podjatosti nelze považovat za důvodnou, a to z toho důvodu, že jejím meritum spočívá v popření postupu stanoveného příslušným právním předpisem.

71. 14.1.2018 pak vydal správní orgán I.stupně (MěÚ Kuřim) rozhodnutí ve věci správního deliktu žalobce, přičemž před tím byl tento vyzván, jak ze správního spisu vyplývá, k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu.

72. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. Žalovaný napadeným rozhodnutím přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a rozhodl, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I.stupně potvrdil.

73. Posouzení věci krajským soudem

74. Žaloba není důvodná.

75. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 71 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“) osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

76. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

77. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

78. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, přičemž se řídil následujícími úvahami.

79. Soud pokládá za účelovou námitku označenou v žalobě I.-nedostatek důvodů a měření rychlosti. Z důkazů založených ve správním spise zcela jednoznačně vyplývá, že porušení pravidel silničního provozu bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku, což je zřejmé ze spisu Policie ČR – Odevzdání věci (jiný správní delikt), kde se vysloveně uvádí, že porušení zákona o silničním provozu bylo zadokumentováno v *automatizovaném režimu dne 27.2.2017 od 8,49 hod. do 10,39 hod.*

silničním radarovým rychloměrem RAAMER 10C v.č. měřidla 15/0227 a vyplývá to i z přiloženého Záznamu o přestupku, z něhož vyplynulo, že režim měření byl automatizovaný. Nic tedy nezpochybňuje, v jakém režimu bylo měření rychlosti prováděno a s tvrzením žalobce, že se o „automat“ nejednalo, že měření bylo provedeno policisty schovanými ve vozidle v civilním provedení pomocí rychloměru RAMER 10C, soud za pravdivé nepokládá, neboť nic takového z provedených důkazů nevyplývá, tedy jak k takovéto skutečnosti žalobce přišel. Jedná se čistě o účelovou námitku, kterou žalobce ničím nedoložil. Bylo tedy prokázáno, že přestupku se dopustil nezjištěný řidič, když provozovatelem vozidla je žalobce. Toto zjištění vyplynulo z přiložené karty vozidla zn., když ani žalobce opak nenamítal. K překročení povolené rychlosti došlo tam, kde je stanovena rychlost 50 km/h, v obci Kuřim, na ulici Zámecká 9, při příjezdu (z uvedeného Záznamu o přestupku vyplývá i GPS délka i GPS šířka, naměřena rychlost 91 km/h, odchylka měřicího zařízení je obecně při této rychlosti stanovena ± 3 km/h, s níž i v tomto případě správní orgán počítá, takže skutečná naměřená rychlost byla 88 km/h). Jak soud již uvedl, z podkladu založeného v policejním spise bylo zjištěno, že měření bylo provedeno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, že policie postupovala přesně v souladu s ust. § 79a věta první silničního zákona (dle něho za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel). Z tohoto zákonného ustanovení tedy jednoznačně vyplývá, že měření policie, obecní policie nebo městská policie provádí za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. To, že je měřeno v režimu tzv. „automatu“ není naprosto v rozporu se silničním zákonem. Ze silničního zákona nevyplývá, že měřený úsek by musel být označen dopravní značkou, z níž by vyplývalo, že v uvedeném úseku je povoleno měření rychlosti. Soud pak uvádí, že automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy musí být dle návodu k obsluze nastaven tím, kdo je s návodem k obsluze řádně seznámen. To se v tomto případě stalo, neboť ze Záznamu o přestupku vyplývá, že uvedené zařízení nastavil „PH304599“, přičemž v policejním spise se nachází Osvědčení ze dne 30.11.2016, z něhož vyplývá mimo jiné, že policista pod označeným č. 304599 z útvaru Brno-venkov P. H. se tohoto dne zúčastnil odborné přípravy pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů, mj. typu RAMER 10C.

80. Z tohoto je tedy jednoznačné, že „automat“ nastavil dle návodu k obsluze policista, který se zúčastnil odborné přípravy k obsluze a údržbě uvedeného typu rychloměru. Pokud jde o měření uvedeným rychloměrem, z přiloženého ověřovacího listu vyplývá, že bylo skutečně měřeno silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, který měl platné osvědčení. Že by byl ověřovací list vydán v rozporu s právními předpisy žalobce ničím neprokázal, pouze tvrdil, že tomu tak je proto, že ověřovací list vydává výrobce rychloměru. Soud má jednoznačně zato, že to, že ověřování rychloměru provádí jeho výrobce, neznačí, že by ověřovací list k použití rychloměru byl vydán v rozporu s právními předpisy. I tuto námitku soud pokládá za účelovou, z něhož nevyplývalo, že použitý rychloměr neměřil rychlost správně (drobné odchylky u rychloměru ± 3 km/h, jak jsou běžně dané a známé).

81. Pokud jde o další námitku týkající se vady výroku rozhodnutí, ani s touto námitkou se soud neztotožňuje. Naopak má za to, že bylo postupováno zcela v souladu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, z výrokové části prvostupňového rozhodnutí je patrný popis uvedením místa, dne a času a způsobu spáchání, překročení nejvyšší dovolené rychlosti řidiče vozidla, to že provozovatel nezajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemní komunikaci.
82. Podle krajského soudu nevykazuje popis jednání žalobce, uvedený ve výroku prvostupňového rozhodnutí takové vady, které by bránily jeho ztotožnění a které by způsobovaly jeho potencionální zaměnitelnost s jiným jednáním, jež by případně nemusely naplňovat znaky deliktu. V nyní posuzované věci popsané skutečnosti, tj. místo, datum a čas spáchání deliktního jednání ve svém souhrnu jasně nezaměnitelně vymezují skutková jednání. Obdobně zdejší soud v rozhodnutí ze dne 8.6.2017, č.j. 32 A 110/2016-30 uvedl: *„Otázku řádného popisu skutku tak nelze posuzovat jako hodnotu samu o sobě, ale především v návaznosti na jeho praktickou relevanci, tj. zejména relevanci pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek (zásada ne bis in idem) pro vyloučení překážky věci rozhodnuté. Současně nelze jednotlivé části vymezení skutku (místo, čas a způsob) hodnotit nezávisle na sobě. Popis skutku je totiž vymezen místem, časem a způsobem jeho spáchání současně. Podle názoru krajského soudu popis skutku v nyní projednávané věci nároky kladené judikaturou splňuje. Způsob spáchání správního deliktu totiž společně se zcela konkrétním časem a místem spáchání přestupku vymezuje skutek (resp. přestupek nezjištěného řidiče) tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem“*. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu I.stupně je konkretizováno, o jaké překročení dovolené rychlosti a v jakém místě se jedná. Nejsou pochybnosti o tom, která ustanovení zákona byla porušena. Ze všech okolností jasně vyplývá nezaměnitelnost skutku překročením rychlosti v obci, kde zákon připouští rychlost 50 km/hod. Podle názoru soudu je popis protiprávního jednání dostatečně určitý a nezaměnitelný a žalobní námitka důvodná není. Soud má tedy zato, že není třeba, aby z výroku bylo patrné, o jaký typ rychloměru, kterým bylo měřeno, se jednalo, toto vyplývá z listinných důkazů založených ve spise a žalobce se s nimi mohl, pokud by měl jakoukoliv pochybnost o daném, s tímto seznámit. To, že je uvedeno, že došlo k nedbalostnímu spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 silničního zákona nemůže způsobovat vadu výroku rozhodnutí. U daného přestupkového jednání se nemusí jednat o jednání úmyslné, a protože toto se nepodařilo správnímu orgánu I.stupně prokázat, ve výroku rozhodnutí je uvedeno, že došlo k nedbalostnímu spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f/ bod 3 silničního zákona, což je v pořádku. Vadu výroku nemůže způsobit ani to, že zde není uvedeno, že překročení povolené rychlosti neznámým řidičem mělo za následek, či nemělo za následek dopravní nehodu. Jak soud již uvedl, je zcela evidentní, že k dopravní nehodě nedošlo a že by došlo k dopravní nehodě, netvrdí ani žalobce.
83. Další námitka se týká porušení ust. § 14 správního řádu, tedy rozhodnutí o námitce podjatosti, kterou žalobce vznesl vůči všem zaměstnancům správního orgánu I.stupně včetně starosty.
84. Soud v tomto směru se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného uvedeného v odůvodnění jeho rozhodnutí i vyjádření k žalobě. Má za to, stejně jako žalovaný, že

s touto námitkou se správní orgány správně vypořádaly a nad to nemá již coby k věci dodal. Námitku pokládá za nedůvodnou.

85. Žalobce v další části žaloby zpochybňuje otázku objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, tedy to, zda s ohledem na přijetí novely zákona o silničním provozu č. 183/2017 Sb. bylo znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla i zavinění, neboť dle jeho názoru tato novela, která ukotvila objektivní odpovědnost provozovatele vozidla při spáchání přestupku, nabyla účinnosti až dne 13.7.2017. Pokud by v mezidobí od 1.7.2017 do 13.7.2017 mělo být, jak tvrdí žalobce, znakem skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f/ zákona o silničním provozu i zavinění, jednalo by se o úpravu pro žalobce příznivější, neboť jeho zavinění nebylo ze strany správních orgánů zkoumáno. Krajský soud shledal i tuto námitku nedůvodnou.
86. Zákon č. 250/2016 Sb., stejně jako zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dnem 1.7.2017. Počátek účinnosti byl na toto datum stanoven zákonodárcem, jak je patrné z příslušných ustanovení těchto zákonů. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen ve Sbírce zákonů dne 28.6.2017, legisvakční lhůta byla zákonodárcem stanovena kratší, než obvyklých 15 dnů. Dle znění důvodové zprávy byla účinnost stanovena shodně jako účinnost zák. č. 250/2016 Sb., zák. č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). Právě v souvislosti s přijetím těchto dvou zákonů byl předložen návrh zákona č. 183/2017 Sb. Ust. § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, (dále též zákona o „Sbírce zákonů“), sice větou první stanoví, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti 15. dnem po vyhlášení, druhá věta téhož odstavce však umožňuje stanovit lhůtu kratší, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nejdříve však dnem vyhlášení zákona. Podmínka vyhlášení zákona před nabytím účinnosti byla v případě zákona č. 183/2017 Sb. splněna. Není na soudu, aby zkoumal, zda důvody, pro které zákonodárce stanovil dřívější počátek účinnosti uvedeného zákona, byly ve smyslu § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb. skutečně dány. K této otázce se shodně vyjádřil již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25.4.2018, č.j. 8 As 201/2017-39. V uvedeném rozsudku i v předchozích rozsudcích ze dne 2.10.2017, č.j. 3 As 266/2016-28, či ze dne 22.11.2017, č.j. 1 As 305/2017-32, Nejvyšší správní soud jednoznačně vycházel z toho, že zák. č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti dne 1.7.2017. Lze tedy uzavřít, že odpovědnost za správní delikt provozovatele motorového vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu ve znění do 30.6.2017 byla koncipována jako objektivní a rovněž k přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu není s účinností od 1.7.2017 dle § 125f odst. 3 uvedeného zákona vyžadováno zavinění. Pozdější právní úprava pak nebyla pro žalobce příznivější, a to ostatně nejen v otázce zavinění, ale i v žádném směru (viz rozsudek NSS ze dne 22.11.2017, č.j. 1 As 305/2017-32). Z tohoto pohledu jsou proto žalobcem zmiňované okolnosti týkající se předání vozidla řidiči, který se s vozidlem měl dopustit přestupkového jednání, při posouzení odpovědnosti za porušení povinnosti stanovené § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nerozhodné.

87. K této námitce krajský soud uzavírá, že zák. č. 250/2016 Sb. i zák. č. 251/2016 Sb. i zák. č. 183/2017 Sb. nabyly účinnosti dne 1.7.2017. Není důvod pro aplikaci pro žalobce příznivější úpravy, podle které mělo být zkoumáno zavinění provozovatele vozidla, neboť taková úprava nikdy účinná nebyla. '
88. V této souvislosti s ohledem na trvalou objektivní odpovědnost žalobce je zcela bezvýznamné tvrzení žalobce, že odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel.
89. Další námitka se týká protiústavnosti napadeného rozhodnutí.
90. K tomu krajský soud uvádí, že v předcházejících rozhodnutích soud odkazoval obsáhle k této námitce na podrobnou argumentaci Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 16.6.2016, č.j. 6 As 73/2016-40, a ze dne 23.6.2016, č.j. 6 As 128/2015-32. V mezidobí však došlo k vyhlášení nálezů Ústavního soudu ze dne 16.5.2018 ve věci Pl ÚS 15/16, který se podrobně zabýval souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem ČR. V citovaném nálezu, který je v plném znění dostupný na stránkách www.usoud.cz, Ústavní soud neshledal nesoulad napadených ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, rozhodl podle § 70 odst. 2 zákona o Ústavním soudu o zamítnutí návrhu na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30.6.2017. Zdejší soud v podrobnostech odkazuje na podrobné odůvodnění citovaného nálezů, ve kterém se ústavní soud zabýval všemi i žalobcem vznesenými otázkami s tím, že nezbyvá, než konstatovat, že ani tato námitka důvodná není.
91. Další žalobní námitka se týkala diskriminaci českých provozovatelů vozidel oproti provozovatelům vozidel ze zahraničí.
92. Soud se ani s touto žalobní námitkou neztotožňuje, svou námitku žalobce naprosto ničím nedoložil a soud tedy uvěřil tvrzení žalovaného, že správní orgány projednávají přestupky či správní delikty všech řidičů či provozovatelů motorových vozidel, o nichž se dozví. Není důvod, aby postupovaly tak, že budou trestat pouze české řidiče či provozovatele.
93. Žalobce pak dále namítal, že došlo k porušení § 51 odst. 2 správního řádu, resp. k porušení zásady bezprostřednosti a práva obviněného zúčastnit se dokazování, pokud vůbec nějaké dokazování správní orgán provedl, tak neumožnit žalobci se jej zúčastnit., Jedná se o námitku nedůvodnou a účelovou, neboť to byl právě žalobce, který po celou dobu správního řízení zůstal ve věci pasivní, měl možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí popř. navrhnout provedení dalších dokazování, když správní orgán I.stupně měl zato, že dokazování ve věci kromě policejním spisem, kde byly shromážděny podklady v dostatečné míře, není třeba.

94. Dále žalobce namítal, že žalovaný se nezabýval tím, zda jsou splněny podmínky pro mimořádné snížení výměry pokuty dle ust. § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
95. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že v rámci trestání přestupku (dříve správního deliktu), provozovatele vozidla zůstal druh i výměra sankce stejná. Novou právní úpravu proto neshledal pro pachatele příznivější a na daný případ aplikoval právní úpravu účinnou v době rozhodování správního orgánu I.stupně.
96. Krajský soud posoudil institut mimořádného snížení výměry pokuty a dospěl k závěru, že se jedná toliko o procesní ustanovení. Zásadní otázkou, na kterou soud musel odpovědět, bylo, zda a jakým způsobem se musel žalovaný vypořádat s tím, zda přistoupí či nepřistoupí k mimořádnému snížení výše sankce.
97. S ohledem na skutečnosti, že zákon o odpovědnosti za přestupky blíže aplikaci ust. § 44 nevymezuje, vycházel krajský soud analogicky z úpravy trestního práva, neboť mimořádné snížení výměry pokuty je určitou obdobou mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů.
98. Samotné ustanovení § 58 trestního zákoníku o mimořádném snížení trestu odnětí svobody stanoví, že k němu soud přistoupí za splnění několika podmínek 1. má-li soud vzhledem k okolnostem případu nebo vzhledem k poměrům pachatele za to, že by použití trestní sazby odnětí svobody trestním zákonem stanovené bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, 2. a že lze dosáhnout nápravy pachatele i trestem kratšího trvání.
99. Oproti tomu dle ust. § 44 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky lze pokutu uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a/ vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b/ je pokuta ukládána za pokus přestupku, c/ pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d/ pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž by byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost
100. Důvodová zpráva k zákonu odpovědnosti za přestupky odůvodňuje zavedení možnosti mimořádně snížit výši pokuty tím, že dolní hranice sazby pokuty (na rozdíl od horní hranice sazby pokuty) není v zákonech upravující skutkové podstaty správních deliktů pokaždé stanovena. Tímto institutem je správními orgány umožněno reagovat na okolnosti konkrétního případu.

101. Z ust. §44 zákona o odpovědnosti za přestupky je zcela zřejmé, že se jedná o skutečnosti odlišné od polehčujících okolností, které správní orgán při stanovení výměry sankce je povinen zvážit. Tedy obdobně jako v případě trestního zákona, ani správní orgán k možnosti mimořádného snížení nemá přistupovat jako k okolnosti polehčujících. Nejedná se o novou skutečnost, která by měla vliv na samotnou sankci. Správní orgán tak nemá ani povinnost v rámci odůvodnění sdělovat, že důvody pro mimořádné snížení výše sankce neshledal. Konečně ani sám žalobce žádné konkrétní důvody v odvolání pro mimořádné snížení sankce nepodal, čili ze strany žalovaného nevznikly důvody výslovně se s návrhem odvolatele vypořádat.
102. Krajský soud má proto zato, že žalovaný nepochybil, když k mimořádnému snížení výše sankce nepřistoupil a toto své rozhodnutí více nerozváděl.
103. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovený právní názor Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30.3.2017, č.j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1.1.2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizací zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
104. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31.5.2012, č.j. 9 Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídla, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce a nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „sekundárně

viktimizován“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

105. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

106. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně 12. prosince 2018

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně